

Vaasan kirkko

MARTTI LUTHER 1483-1546

EVANKELIS – LUTERILAISEN KIRKON TUNNUSTUSKIRJAT

SUOMENTANUT
A.E. KOSKENNIEMI

Luterilaisen kirkon tunnustuskirjat eivät ole ainoastaan lujan uskon mieltäylentävä näyte menneiltä ajoilta; ne ovat myös ennen kaikkea ohjeellisia ja velvoittavia kaikille kristityille ja kirkoille, jotka tahtovat olla luterilaisia ei ainoastaan nimeltä, vaan todellisesti. Jeesus Kristus, meidän tunnustuksemme apostoli ja ylimmäinen pappi, ylläpitäköön ja varjelkoon seurakuntansa nuhteettomana tulemuksensa asti.

Turussa, toukokuussa 1948.

Suomentaja

KOOSTE: Väinö Hotti

TUNNUSTUSKIRJAT PUHUVAT

III PARANNUS

Koska Kristus opetti parannusta ja syntien anteeksiantamusta, on seurakunnanpaimenien samoin opetettava näitä seurakunnilleen. Nykyisin on yleistä puhua paljon uskosta, mutta ilman parannuksen saarnaa ei voida ymmärtää, mitä usko on (53).

Parannuksesta opetetaan, että ne, jotka kasteen jälkeen ovat tehneet syntiä, saavat milloin hyvänsä, kun tulevat parannukseen, syntien anteeksiantamuksen.

Seurakunta ei saa evätä heiltä synneistä päästöä. Todellinen, oikea parannus taas ei itse asiassa ole mitään muuta kuin katumista ja hätää eli peljästyä synnin tähden,

mutta kuitenkin sen ohessa evankeliumin ja synneistä päästön uskomista, että synti on anteeksiannettu ja armo Kristuksen kautta ansaittu. Tämä usko taas lohduttaa ja rauhoittaa sydämen. Sitten pitää myös seurata muutoksen ja sen, että synnistä luovutaan (28).

Parannukseen kuuluu kaksi osaa, nimittäin katumus (*contritio*) ja usko (*fides*), Jos joku näihin haluaa lisätä kolmannenkin, nimittäin parannuksen soveliaat hedelmät, toisin sanoen koko elämän ja vaelluksen paremmaksi muuttumisen, me emme sitä tahdo vastustaa... Me sanomme, että katumus merkitsee todellisia kauhuja siinä omassatunnossa, joka tuntee Jumalan vihastuvan synnin tähden ja joka on murheissaan sen tähden, että on tehnyt syntiä. Tällainen katumus syntyy, kun syntejä nuhdellaan Jumalan sanalla. Evankeliumin saarnaan sisältyy pääasiallisesti se, että nuhdellaan synneistä, että tarjotaan Kristuksen tähden syntien anteeksiantamus ja vanhurskaus ynnä Pyhä Henki ja iankaikkinen elämä, ja se, että me uudestisyntyneinä teemme sitä, mikä hyvä on (142).

Nämä molemmat, pelkoon saattaminen ja pelkoon saatettujen vanhurskautus ja eläväksi tekeminen ovat ne Jumalan pääasialliset teot, joita hän ihmisissä toteuttaa. Koko Raamattu jakautuu näiden molempien tekojen mukaan (146).

Näin siis oikea parannus alkaa. Siinä ihmisen täytyy kuulla tällainen tuomio: Kaikki te olette tyhjää täynnä, olette joko julkisyntisiä tai pyhiä; muuksi teidän kaikkien muuttua täytyy ja toisin tehdä kuin nyt olette ja teette, olitte sitten keitä tai kuinka suuria, viisaita, mahtavia ja pyhiä hyvänsä: tässä kukaan ei ole vanhurskas (256).

Samoin Jesajan kirjan 28. luvussa: 'Herra kiivastuu tehdäksensä oudon työnsä.' Hänen outo työnsä on olemassa sen tähden, että hän toimittaisi oman tekonsa. Profeetta nimittää Jumalan oudoksi työksi sitä, että hän kauhistaa, sillä Jumalan omaa työtä on eläväksi tekeminen ja lohduttaminen; mutta hän kauhistaa – profeetta sanoo – siinä tarkoituksessa, että lohdutukselle ja eläväksi tekemiselle tulisi tilaa, sillä suruttomat sydämet ja ne, jotka eivät opi tuntemaan Jumalan vihaa, pitävät halpana lohdutuksen (145,146).

Johannestakin sanotaan parannuksen saarnaajaksi, mutta syntien anteeksi-antamusta varten, toisin sanoen, hänen on nuhdeltava heitä kaikkia ja tehtävä heistä syntisiä, että he tietäisivät, mitä he ovat Jumalan edessä ja tuntisivat itsensä kadotetuiksi ihmisiksi, täten tullen Herralle valmistetuiksi saamaan armoa (257).

Parannuksen on tuotettava hyviä hedelmiä. Käskyt taas opettavat, mitkä ovat hyviä hedelmiä (167).